

alt Fald ikke Noget af de nuværende — og vil heller ikke komme til at gjøre det for Fremtiden, med mindre man vil oprette Statsnavigationskoler. At betegne det Forhold, at en privat Skolebestyrer antager en Lærer og kommer overens med ham om Tilkaarene for hans Virksomhed i Skolens Tjeneste — jeg siger: at betegne det som „Ansettelse“ kan jeg ikke forstaae. Paragraphen fordrer dernæst forskjellige Qualificationer for den, der antages til Lærer. Hvis nu disse Qualificationer vare af den Art, at de bestemt førte til at skaffe dygtige Lærere til den Gjerning, der skal varetages, saa var der dog nogen Mening i de Fordringer, der opstilles; men da der nu blandt disse Fordringer er nogle, som egentlig slet ikke sigte i den Retning, eller dog kun staae i lidet Forbindelse dermed, saa er det saameget mere paaafalde at see dem opførte i Loven. Naar Staten opretter en Examen, maa den sige til den, der indstiller sig til den: „Denne Examen skal Du bestaae; men hvor Du har lært at bestaae den, og af hvem Du har lært det, vedkommer ikke mig.“ Her gaaer man den stik modsatte Vej, vil ikke blot have en Examenscommission til at afholde denne Examen — hvad jeg finder er hensigtsmæssigt — men vil gaae dybere ned og sige: Den Lærer, der har undervist Examinanden, skal have fyldestgjort de og de Betingelser for at kunne undervise ham. I det Forordningsforslag angaaende de lærde Skoler, der er forelagt os af Cultusministeren, siges der, at en Mand for Fremtiden skal kunne blive Rector uden at have nogen som helst Examen. Her forlanger man derimod for private Skolers Bedkommende Betingelser paa Betingelser hos dem, der antages som Lærere derved. Jeg troer, at det er en Selvfølge, at den Mand, der bestyrer en Skole, maa ogsaa sørge for, naar der er fri Concurrance i den Retning, hvori hans Skole gaaer, at have Lærere, der med Dygtighed kunne varetage Skolens Tarn; thi ellers gaaer Skolen af sig selv i Hundene. Concurrance er det Corrigerende for alle saadanne Forhold. Concurrance og Examen ville bevirke, at den vedkommende Mand — thi ellers maatte han være gal — sørger for at have

dygtige Lærere, der passe deres Ting. Den første Bestemmelse, at Læreren skal have bestaaet begge Afdelinger af Styrmandsexamen, ligger imidlertid selve Sagen nær, og vil vistnok i den Grad være Tilfældet, at man ikke vel burde behøve en saadan Bestemmelse, men selvfølgelig maatte kunne gaae ud fra, at den, der antages til Lærer ved nogen saadan Skole ikke blot har de Qualificationer, som selvfølgelig maae have, men er en Mand med et langt større Ford af Kundskaber end det, der forlanges ved Styrmandsexamen. Det hedder endvidere, at han maa have Styrmandspatent. Der henvises herved til en Lov, som ikke ligger under Marineministeren, men under Sidentrigsministeren, en Lov, som vi kunne forandre af ganske andre Hensyn, og dog efter Lovforslaget samtidig komme til at forandre Qualificationerne for Lærerne ved Navigationskolen. Dette Styrmandsbeviis faaer en Mand, der mellem 15 til 21 Aar har faret tilføes, saaledes, at han f. Ex. i den Tid har gjort mindst 4 Reiser til Island eller 3 Reiser til Vestkysten af England og Frankrig, eller to Reiser over Atlanterhavet eller andetsteds længere bort. Han skal i den Tid have faret som Matros i mindst 4 Maanedes. Naar han for Dyrigheden godtgjør dette, kan han faae Styrmandsbeviis, men om han faaer Beviiset, afhænger meget af Dyrighedens Skjøn. Et Sted er Dyrighedens Skjøn saa og et andet Sted saa, navnlig for deres Bedkommende, som have slet med fremmede Skibe og komme med fremmede Beviser. Det er Set, men et Andet er, at det er meget vilkårlige Regler og ingenlunde bestemmende for, hvad Sømandsskab en Mand har, at han saaledes har Styrmandsbeviis. Der gives Tilfælde, hvor Mænd have faret i mange Aar tilføes og ikke have faaet Styrmandsbeviis. Et enkelt Exempel, der belyser dette, skal jeg tage blandt mange. En Mand havde faret i 6 Aar tilføes, var en fortrinlig Matros og saa yndet, at han ikke kunde slippe bort fra det Skib, han havde faret med i disse Aar, og da dette i den Tid kun kom to Gange op i Nisshavet til Archangel og een Gang til den fjerde Bugt, havde han kun $\frac{11}{12}$ af det, der forlangtes i Søeringsloven, da Sellsads i